Παρασκευή, 11 Ιουλίου 2014

Θάνος Κονδύλης: Τα σύνορα δεν είναι για να χωρίζουν τους ανθρώπους...!

Ο συγγραφέας του βιβλίου «Τα γαλάζια φτερά του έρωτα» των εκδόσεων Ψυχογιός Θάνος Κονδύλης σκιαγραφεί γωνιές του βιβλίου του

Συνέντευξη στον Λευτέρη Χ. Θεοδωρακόπουλο και στο ΠΙΝΑΚΙΟ

Σίγουρα ένας απαραίτητος «σύντροφος» για τις διακοπές σας είναι ένα καλό βιβλίο...
Ένα από τα καλύτερα δεν είναι άλλο από το τελευταίο (σ.σ βιβλίο) του εξαιρετικού συγγραφέα Θάνου Κονδύλη που φέρει τον τίτλο «Τα γαλάζια φτερά του έρωτα», του οποίου -μεγάλο μέρος της ιστορίας-διαδραματίζεται σε νησί στο Βόρειο Αιγαίο. Ο ίδιος μιλά στο Πινάκιο για την συγγραφική του αυτή περιπέτεια, ενώ στην συζήτηση μας δίνουμε και άλλες παραμέτρους πιο κοινωνικές και πιο ανθρώπινες.
Για την στρατηγική στον έρωτα και τα μέσα αυτής, για το πόσο ευάλωτος μπορεί να γίνει ένας άνθρωπος ζώντας σε αστικό περιβάλλον αλλά και για την εξομολόγηση και την αυτοκάθαρση που φέρνει αυτή που πολύ λίγοι άνθρωποι την βιώνουν.
Αναλύσαμε ακόμη και την λέξη κουράγιο και όπως είπε ο συγγραφέας κανείς πρέπει να αγγίξει τον πάτο και να αρχίζει να πιάνεται από την συγκεκριμένη λέξη γράμμα προς γράμμα για να αναρριχηθεί και να σταθεί στα πόδια του.
Τέλος, μας εξηγεί πως μέσα από τους διαλόγους των μικρών παιδιών κρύβονται οι πιο μεγάλες αλήθειες που οι μεγαλύτεροι όμως τις γκρεμίζουν.

Τα «Γαλάζια φτερά του έρωτα» θεωρείτε πως είναι το πιο ανατρεπτικό βιβλίο που έχετε γράψει; Αυτό το ερωτώ ορμώμενος από το γεγονός ότι ο αναγνώστης μέχρι και την τελευταία σελίδα είναι καθηλωμένος …βρίσκεται σε μια διαρκή εγρήγορση…

«Είναι φυσιολογικό γιατί όσο περνά ο χρόνος και ο συγγραφέας εξασκείται, μαθαίνει καλύτερα το έργο του, το βιβλίο του…. Σε αυτό το βιβλίο πραγματικά ήθελα να γράψω όχι μια απλή ιστορία αλλά να τονίσω πιο πολύ την τραγικότητα των ηρώων και το πόσο είναι ευάλωτοι απέναντι στο τυχαίο – μοιραίο. Που για να το πετύχει αυτό ο κάθε συγγραφέας πρέπει αφενός να έχει προκαταβολικά την ιδέα στο μυαλό του αλλά και το τέλος της ιδέας και να προσπαθήσει αυτό να το αποδώσει όσο τον δυνατόν καλύτερα, να δώσει μια ανατροπή εκεί όπου ο αναγνώστης δεν την περιμένει και δεν την υποψιάζεται. Δηλαδή να φτάσει προς το τέλος το βιβλίο για να φανεί η ανατροπή και όχι στην μέση. Γιατί αν του ξεφύγει κάπως το θέμα και του βγει η ανατροπή από την μέση από εκείνο το σημείο και έπειτα τον έχει χάσει τον αναγνώστη. Αυτό ήταν το στοίχημα για εμένα στο συγκεκριμένο βιβλίο».

Ο Θάνος Κονδύλης πιστεύει στην μοίρα ή είναι ένα συγγραφικό τρικ…

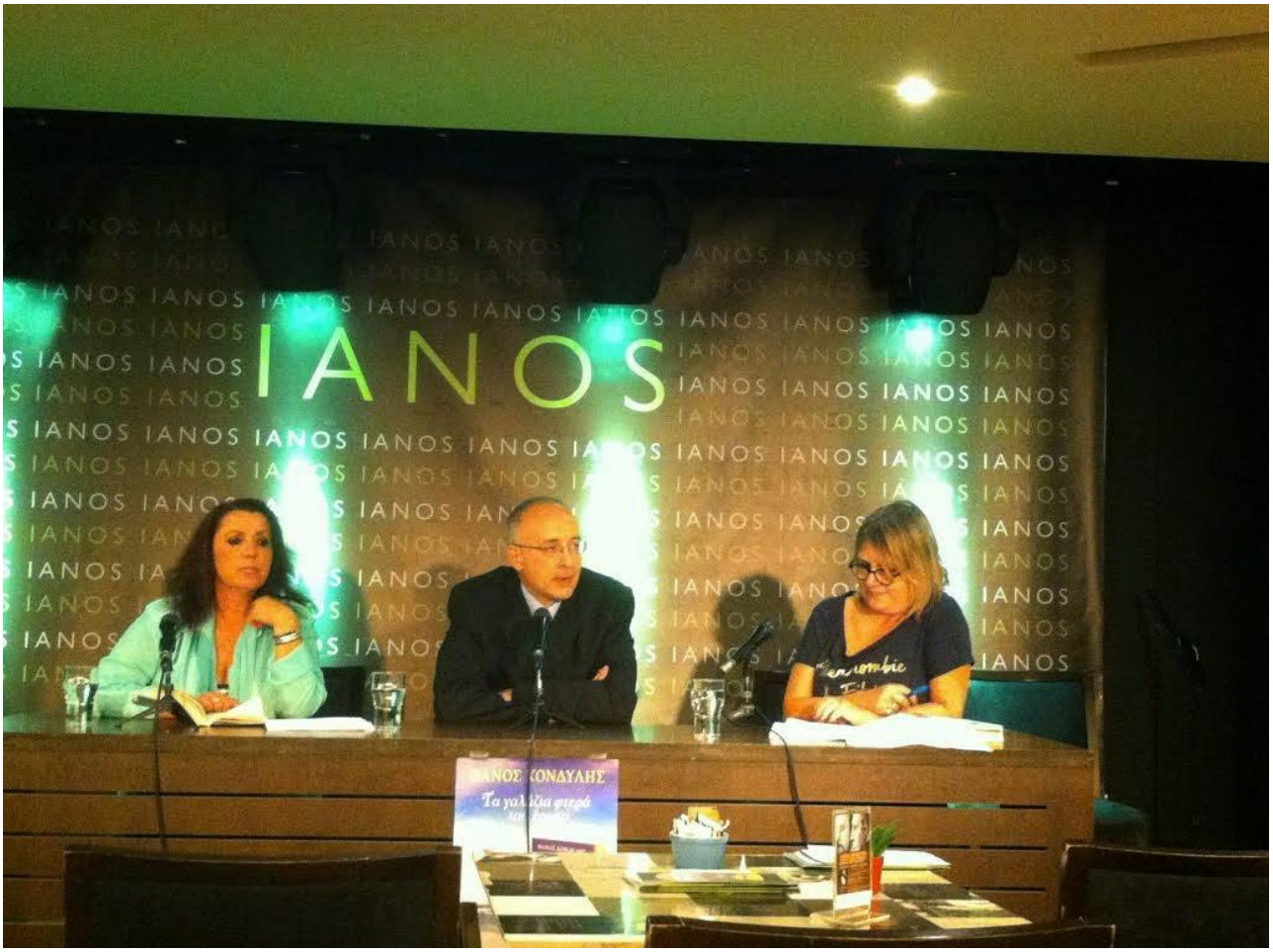

«Όχι, όχι πιστεύει απόλυτα στην μοίρα και στην τύχη. Είναι χαρακτηριστικό…θα σας πω μια ιστορία, αυτό άλλωστε θέλω να τονίσω στο βιβλίο την τύχη και την μοίρα, το πώς συμπεριφερόμαστε απέναντι στο τυχαίο και στο μοιραίο. Πως ξεκίνησα εγώ με τις εκδόσεις Ψυχογιός…Δεν το είχα προσχεδιάσει, δεν θυμάμαι καν αν το πρώτο μου βιβλίο το είχα δώσει στις εκδόσεις Ψυχογιός, το είχα δώσε σε έναν άλλο εκδότη…και τελικά αυτός ο εκδότης ενώ μου είχε πει ναι…δέχομαι να το εκδώσω, την ημέρα που ήταν να υπογράψουμε το συμβόλαιο…έκλεισε. Όσο κι αν αυτό ακούγεται τραγικό. Εκείνη την ημέρα έτυχε να έχω κλείσει ένα ραντεβού στις εκδόσεις Ψυχογιός για άσχετο ζήτημα από το βιβλίο μου και μιλώντας με τον υπεύθυνο εκδόσεων μου λέει "κάτι έχω ακούσει για εσένα πως γράφεις βιβλία" και του λέω ναι… και του διηγήθηκα τι μου είχε συμβεί πριν…μου ζήτησε το βιβλίο, το διάβασε, του άρεσε και τελικά το εκδώσαμε και έτσι ξεκίνησε η συνεργασία με τον Ψυχογιό…Καθαρά ζήτημα τύχης και μοίρας».

Σε μια φράση του βιβλίου σας λέτε "άραγε πόσο πιο χαμηλά πρέπει να πέσω για να βρω κουράγιο"…Πρέπει να φτάσουμε πολύ χαμηλά για να βρούμε κουράγιο;

«Νομίζω (και μιλώντας λαϊκά) πρέπει να πιάσουμε πάτο για να βρούμε κουράγιο. Όσο περνάμε καλά, όσο είμαστε χαλαροί, όσο δεν μας νοιάζει τίποτα, όσο περνάμε ωραία δεν χρειάζεται να έχουμε κουράγιο για τίποτα, γιατί θεωρούμε πως όλα είναι φυσιολογικά, όλα είναι σχεδόν δεδομένα με τον έναν ή τον άλλον τρόπο θα βρούμε την λύση και τον δρόμο μας. Από την στιγμή που θα πάθουμε το πρώτο στραπάτσο (βλέπε παράδειγμα Ελλάδα από την στιγμή που μπήκε στο ΔΝΤ), από εκεί και πέρα αρχίζουμε και σκεφτόμαστε κάπως διαφορετικά τα πράγματα. Προσοχή, ακόμη δεν έχουμε πάρει κουράγιο γιατί νομίζουμε πως όλα είναι περαστικά. Όταν όμως συνεχίζεται η πτώση και όταν πλέον αντιλαμβανόμαστε πως αυτή η πτώση δεν έχει τέρμα…τότε περνάμε στο στάδιο το διανοητικό του ότι αρχίζει και μας παίρνει από κάτω ψυχολογικά. Καταλαβαίνουμε ότι έχουμε φτάσει στο τέλος, όταν αντιλαμβανόμαστε και λέμε στον εαυτό μας μέχρι εδώ, τέλος. Από εκεί αρχίζουμε και παίρνουμε κουράγιο από τον ίδιο μας τον εαυτό. Δηλαδή αρχίζει η αντίστροφη διαδικασία που λέμε τα παίζω όλα για όλα, αρχίζω και αγωνίζομαι. Δεν συμβαίνει όμως πάντα αυτό. Μερικοί άνθρωποι δεν κατάφεραν να βρουν το κουράγιο για να ξαναγυρίσουν».

«Η Αθήνα τον τραβούσε πιο πολύ στα σωθικά της», αυτό γιατί συνέβη στον Λευτέρη. Στην πραγματικότητα συμβαίνει με τους ανθρώπους που πάνε στα μεγάλα αστικά κέντρα;

«Ο Λευτέρης είναι ένα πρόσωπο που έχω κατασκευάσει για να είναι τραγικό. Δηλαδή ένας άνθρωπος που περνάει από την μία φάση που είναι η ήρεμη ζωή εντός και εκτός εισαγωγικών στην επαρχία σε μια έντονη ζωή εντός και εκτός εισαγωγικών στην Αθήνα. Είναι ένας άνθρωπος της αντίθεσης και φαίνεται ότι διαλέγει μια ζωή που δεν έχει καμία σχέση με την ζωή που έκανε στο χωριό του, για τους διάφορους λόγους που αυτός πιστεύει ή για τους διάφορους λόγους που του έτυχαν. Ήθελα να δείξω την αντίθεση του ανθρώπου που διαλέγει μόνος του για τη ζωή που θέλει να κάνει και φαίνεται ότι του άρεσε η ζωή στην Αθήνα, του άρεσε που τον τραβούσε μέσα του η μεγαλούπολη, του άρεσε να ξενυχτάει… ίσως επειδή στο παρελθόν δεν έκανε κάτι αντίστοιχο, ίσως επειδή ξέφευγε …πολλά "ίσως "…Αλλά διαλέγοντας αυτό το μυθιστορικό κατασκεύασμα ήθελα να δώσω την αντίφαση τι ήταν και τι ήθελε να γίνει…»

Μέσα από τους διαλόγους των μικρών παιδιών θέλατε να δείξετε πως οι λαοί δεν έχουν σύνορα…

«Ουσιαστικά θέλω να δείξω πως τα σύνορα δεν είναι για να χωρίζουν τους ανθρώπους, τα σύνορα είναι για να ενώνουν τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι που ζουν στα σύνορα συνήθως είναι πιο κοντά μεταξύ τους σε σχέση με τους ανθρώπους που ζουν προς τα κέντρα… στις πρωτεύουσες. Διαχρονικά αυτή η πολιτιστική σχέση που είχαν οι άνθρωποι των συνόρων (ακόμη και σήμερα) είναι δεδομένη. Μιλάνε, συνεννοούνται, ανταλλάζουν προϊόντα, ανταλλάζουν ιδέες …Αυτό που θέλω να δείξω ότι ο Καν και ο Λευτέρης είναι δύο πρόσωπα του ίδιου νομίσματος. Μπορεί να είναι απέναντι ο ένας από τον άλλον αλλά ανήκουν στον ίδιο χώρο».

Ο τρόπος προσέγγισης του μικρού Λευτέρη προς την Κατερίνα δείχνει απλός, όμως κρύβει μια ολόκληρη στρατηγική για την ηλικία του. Θεωρείτε πως οι πιο πετυχημένες στρατηγικές είναι αυτές που περιέχουν τα πιο αγνά μέσα …όπως ένα κομμάτι τυρόπιτας;

«Οι περισσότεροι στην νεαρή μας ηλικία (αν όχι όλοι) έχουμε ερωτευτεί ένα κοριτσάκι από το σχολείο μας έστω και πλατωνικά, έστω και λιγότερο πλατωνικά όσο μεγαλώναμε. Με αυτό το τέχνασμα στο βιβλίο προσπάθησα να δείξω πως πρόκειται για έναν άνθρωπο αγνό ο οποίος δεν έχει διαφθαρεί από τα ήθη της Αθήνας, γιατί όταν μεγαλώνει δεν προσπαθεί να πλησιάσει τις γυναίκες με αυτόν τον τρόπο αλλά με τον σκληρό απλό τρόπο τόσα έχω έρχεσαι ή δεν έρχεσαι - τελείωσε. Ενώ σε αυτή την τρυφερή ηλικία η ιδέα του χρήματος δεν υπάρχει καν στο μυαλό του. Αυτή την εικόνα ήθελα να την δώσω σε αντιδιαστολή με την εικόνα μετά από τόσες σελίδες, με το πώς πλέον αντιμετωπίζει τον έρωτα ο ίδιος ο άνθρωπος».

Τον ενοχλούσαν οι μεγάλες γλώσσες των ανθρώπων …τελικά ενοχλούν αυτές οι γλώσσες;

«Ναι, πάρα πολύ! Είτε στον μικρόκοσμο μας, είτε στον ευρύτερο κόσμο μας, όταν ακούγεται πολύ το όνομα μας για διάφορους λόγους, ίσως και για καλό καμιά φορά, πολλές φορές οι γλώσσες είναι ενοχλητικές. Ειδικά στα χωριά που η επικοινωνία είναι πολύ πιο άμεση , που δεν μπορείς να κρυφτείς για να κάνεις ορισμένα πράγματα είναι ακόμη πιο ενοχλητικό. Και ο πρωταγωνιστής μου έχει το αίσθημα αυτό της δυσκολίας του να κατανοήσει ή να ενστερνιστεί αυτή την νοοτροπία του κοινός λεγόμενου κουτσομπολιού».

Σε ένα σημείο του βιβλίου σας, ο Τούρκος γιατρός ήρθε από απέναντι κρυφά για να εξετάσει τον πατέρα του Λευτέρη και όταν τον ρώτησαν τι του οφείλουν, εκείνος τους απάντησε πως η ανταμοιβή του ήταν πως εμπιστεύτηκαν έναν Τούρκο. Λίγο νωρίτερα ο Έλληνας γιατρός του νησιού είχε αρνηθεί να εξετάσει τον ασθενή λόγω διαφορετικών κομματικών πεποιθήσεων… Τα δύο γεγόνοτα δείχνουν τηνν ανωτερότητα του Τούρκου γιατρού;

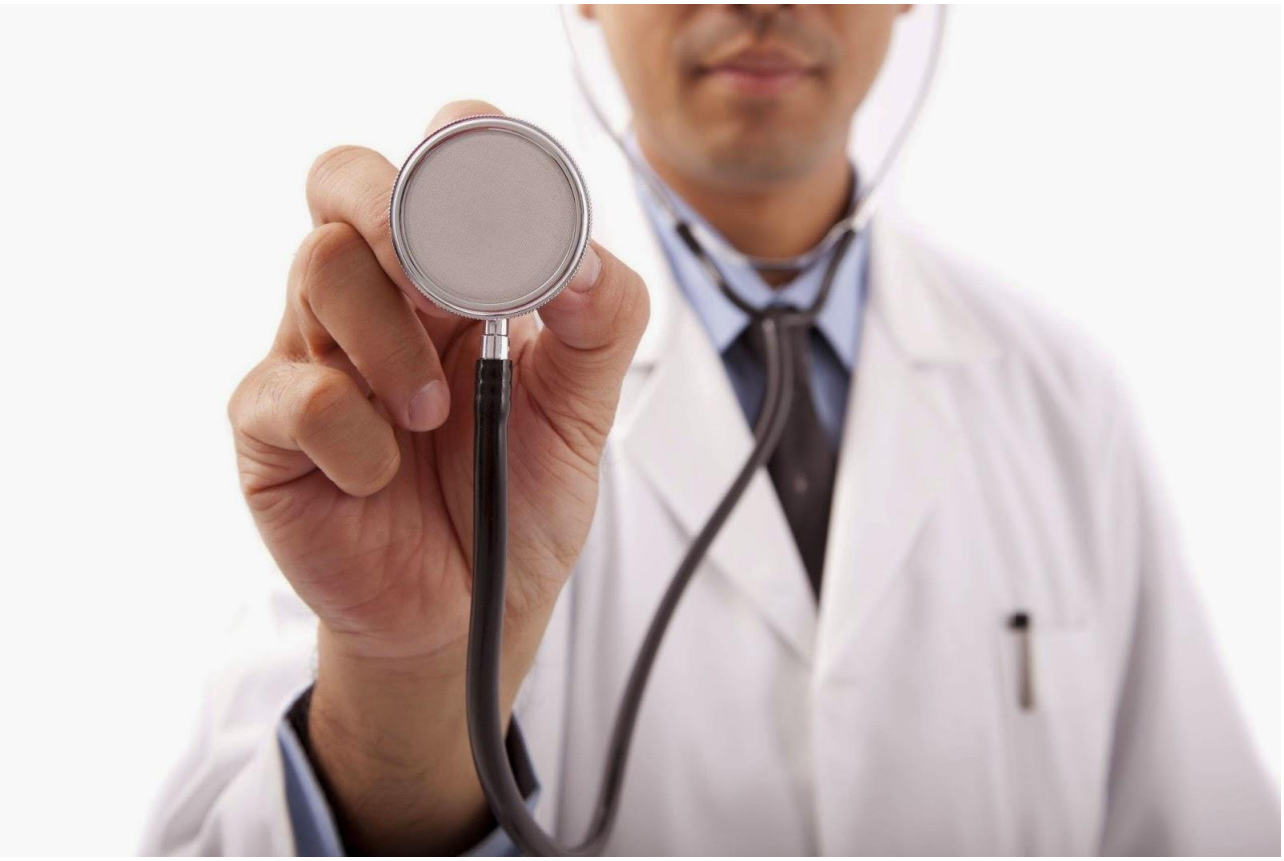

«Όχι, μόνο αυτό ήθελα να «χτυπήσω» μια αντίθεση. Ότι δηλαδή μπορεί με τον απέναντι να είμαστε απέναντι αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο απέναντι δεν κουβαλάει και όλα τα άσχημα της δικής μας φυλής ούτε βέβαια γενικοποιώντας αυτήν την έννοια τοποθετώντας την πάνω σε αυτά τα πρόσωπα έτσι είναι οι Έλληνες γιατροί, έτσι είναι οι Τούρκοι γιατροί καμία σχέση. Αυτό που ήθελα να δείξω είναι πραγματικά ότι σε αυτόν που πολλές φορές τον θεωρούμε εκ προοίμιο κακό- Τούρκο μπορεί να σε εκπλήξει…»

Όταν τα παιδιά έφυγαν από το νησί πήγαν οι τοπικοί άρχοντες και γκρέμισαν τις σημαίες και τις πέτρες που είχαν φτιάξει και έσπειραν ξανά την διχόνοια …Αν αφήσουμε το εθνικό κομμάτι και το πάμε σε πιο κοινωνικό, δεν συμβαίνει πολλές φορές να χτίζουν τα νέα παιδιά και να έρχονται οι παλαιότερες γενιές να το γκρεμίσουν από φθόνο, από φόβο…

«Άλλη μια εικόνα που ήθελα να δημιουργήσω για να δείξω από την μια πλευρά τα δύο παιδιά είναι ο λαός και από την άλλη πλευρά οι μεγάλοι είναι αυτοί που διαχειρίζονται τις τύχες του λαού. Ο λαός εγώ πιστεύω είτε Έλληνας, είτε Τούρκος καταβάθος επιθυμεί την ειρήνη. Δεν νομίζω πως πλέον έχουμε τίποτα να χωρίσουμε γι' αυτό άλλωστε εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες πηγαίνουν στην Τουρκία κάθε χρόνο και αντίστοιχα εκατοντάδες χιλιάδες Τούρκοι έρχονται στην Ελλάδα. Δεν νομίζω πως υπάρχει αυτή η διχόνοια για τον Α ή Β λόγο που πραγματικά και ιστορικά αποδεδειγμένα υπήρχε ανάμεσα στους δύο λαούς… Όλα έχουν λυθεί με τις συνθήκες ειρήνης που έγιναν τον περασμένο αιώνα… πολλά θέματα έχουν διευθετηθεί ωστόσο διαφορές πάντα υπήρχαν και πάντα θα υπάρχουν. Αλλά η σκηνή με τα δύο παιδιά που με το αίμα τους γράφουν ειρήνη στα ελληνικά και αντίστοιχα στα τούρκικα …αυτό το σκοπό είχε».

Έξω από το σπίτι της Κατερίνας άφησε ελεύθερο το καναρίνι να πετάξει μακριά. Θα είμαι υπερβολικός αν θα το παρομοιάσω με την ψυχή του που την άφησε ελεύθερη να πετάξει…

Ακριβώς…μάλιστα αυτή η συγκεκριμένη στιγμή είναι αυτή που κάνει το κρακ γύρω από τον γυάλινο τοίχο που έχει χτίσει γύρω από τον εαυτό του… αφήνοντας το καναρίνι δείχνει στον εαυτό του τον δρόμο για να ξεκινήσει μια νέα ζωή και έτσι όπως αφήνει το καρινάκι να πετάξει μακριά αρχίζει και σκέφτεται… ρε παιδί μου μήπως μπορώ να κάνω και κάτι διαφορετικό, μήπως μπορώ να αλλάξω κάπως την ζωή μου;

Όταν το βάρος μοιράζεται γίνεται μισό και όταν η χαρά μοιράζεται γίνεται διπλή…

«Η σοφία του λαού μερικές φορές λέει πάρα πολύ ωραία πράγματα. Προσπαθώ την συγκεκριμένη παροιμία να την εφαρμόσω μερικές φορές και στην ζωή μου».
Τα σπουδαιότερα πράγματα δεν είναι αυτά που είναι δίπλα μας ή αυτά που είναι στα χέρια μας αλλά αυτά που δεν τα βλέπουμε ή δεν θέλουμε να τα δούμε παρά μόνο όταν το τέλος είναι κοντά…

Στο τέλος είναι εκεί που ανοίγουν τα μάτια μας… Μερικές φορές εθελοτυφλούμε. Δηλαδή υπάρχουν κάποια πράγματα μπροστά μας που δεν θέλουμε να τα δούμε ή μπορεί να τα βλέπουμε και αρνούμαστε να τα δούμε. Γενικώς κρατάμε μια απόσταση από αυτά… Έρχεται κάποια στιγμή στην ζωή του ανθρώπου που συνειδητοποιεί τι γίνεται, που βρίσκεται και τότε ανοίγει τα μάτια του και βλέπει τα πράγματα έτσι όπως πραγματικά είναι…

Πρέπει να πέσουμε από τον ουρανό να σπάσουμε τα φτερά μας για να συνειδητοποιήσουμε τι πραγματικά συμβαίνει γύρω μας…;

«Αυτό το βιβλίο έχει και έναν εναλλακτικό τίτλο και αυτός ήταν ο έκπτωτος άγγελος…»

Να σταθώ στο σημείο των σεμιναρίων των πιλότων των μαχητικών που ήταν τόσο πιστικά που κατάφεραν να αλλάξουν όλο του το είναι του Λευτέρη αφού ο παιδικός του φίλος ήταν Τούρκος και παρόλα αυτά σε κάποιο σημείο τους μίσησε

«Αυτό ακριβώς το σημείο είναι απωθημένο δικό μου από τον στρατό , γιατί πέρασα από αυτήν την κατάσταση στις αρχές τις δεκαετίας του 90 και για να το πω λαϊκά που σου παπαριάζουν το μυαλό με τέτοια πράγματα...Δεν μπορείς μετά να σκεφτείς ελεύθερα...Όσο λιγότερο σκέφτεσαι τόσο καλύτερα γι' αυτόν που δίνει τις εντολές...αυτός θέλει έναν άνθρωπο για να υπακούει»

Στο σημείο της εξομολόγησης του πατέρα του Λευτέρη σύμφωνα με το οποίο προχώρησε σε αυτήν (σ.σ εξομολόγηση) για να βγάλει την σαπίλα που σιγότρωγε ψυχή του... Θεωρείτε ότι είναι απαραίτητη για έναν άνθρωπο;
«Ουσιαστικά τι κάνεις όταν εξομολογείσαι; Ουσιαστικά αυτό που κάνεις είναι να αποδομηθείς μόνος σου, λίγοι άνθρωποι το κάνουν και πιο λίγοι απο αυτούς μπορούν να το αντέξουν αυτό...Και όταν καταφέρνεις και φτάνεις σε αυτό το σημείο είναι μια εσωτερική κάθαρση. Αυτός άλλωστε ήταν και ο στόχος του συγκεκριμένου ήρωα, να αυτοκαθαρθεί για να δει τα πράγματα διαφορετικά»

Τέλος, οι συνεχείς ανατροπές αποτελούν έναν σημαντικό παράγοντα για να το διαβάσει ο αναγνώστης το συγκεκριμένο βιβλίο...

«Η μεγάλη ανατροπή είναι στο τέλος...όταν θα φτάσει εκεί πιστεύω πως ο αναγνώστης θα έχει εξαργυρώσει όλη του την υπομονή και την αγωνία».

Λίγα λόγια για το βιβλίο

Η Κατερίνα, ο Λευτέρης και ο Οκάν είναι τρεις φίλοι που ζουν στη νησιωτική ελληνοτουρκική μεθόριο. Τα δυο αγόρια, παρά τη διαφορετική εθνικότητά τους, είναι πολύ στενά δεμένα, ενώ ο Λευτέρης και η Κατερίνα έχουν βρει ο ένας στο πρόσωπο του άλλου τον πρώτο τρυφερό τους έρωτα. Η ζωή όμως θα παίξει σε όλους παράξενα παιχνίδια και στην εφηβεία οι δρόμοι τους θα χωρίσουν.

Ο Λευτέρης γίνεται πιλότος της Πολεμικής Αεροπορίας, αλλά τα βράδια ξοδεύεται σε υπόγεια μπαρ αναζητώντας εφήμερους έρωτες. Μια νύχτα, σε ένα τέτοιο μαγαζί, θα δοκιμάσει μια απίστευτη έκπληξη. Μπροστά του θα βρεθεί η Κατερίνα και η παλιά αγάπη τους θα θεριέψει διεκδικώντας δυναμικά το μερίδιό της στη ζωή τους.

Όταν όμως ο Λευτέρης καταρρίπτει έναν Τούρκο πιλότο, η υπηρεσία του θα τον τιμωρήσει. Συντετριμμένος καθώς είναι, λαμβάνει ένα παράξενο γράμμα που τον πληροφορεί ότι ο πατέρας του είναι ετοιμοθάνατος. Τότε συνειδητοποιεί ότι άλλα πράγματα έχουν αξία στη ζωή κι έτσι επιστρέφει έπειτα από χρόνια στο νησί του. Αλλά εκεί ελλοχεύει ένα φοβερό μυστικό που θα σφραγίσει τη ζωή και το μέλλον των τριών φίλων.

Όταν ο χρόνος και η μοίρα δοκιμάζουν τις σχέσεις των ανθρώπων, μόνο η φιλία και ο έρωτας μπορούν να τους σώσουν.

Το προφίλ του συγγραφέα

Ο **ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ** γεννήθηκε στην Αθήνα, σπούδασε Αρχαιολογία και Ιστορία στην Ελλάδα και την Ιταλία, ενώ το 2006 αναγορεύτηκε διδάκτωρ Μεσαιωνικής Ιστορίας από τη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Μιλάει αγγλικά, γαλλικά και ιταλικά, ενώ κέρδισε και διάφορες υποτροφίες για την πραγματοποίηση σπουδών στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Συνέγραψε αρκετές επιστημονικές μελέτες και έλαβε μέρος σε διεθνή επιστημονικά συνέδρια. Το 1996 και το 2002 τιμήθηκε από τη Βουλή των Ελλήνων για το συγγραφικό του έργο σχετικά με τον Ελευθέριο Βενιζέλο, το οποίο πρόσφατα εκδόθηκε. Διετέλεσε συνεργάτης του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών και του Υπουργείου Πολιτισμού, ενώ τα τελευταία χρόνια ασχολείται με τη δημιουργική γραφή.

Διαγωνισμός:

Όλοι οι φίλοι του Πινακίου μπορούν να διεκδικήσουν ένα αντίτυπο «Τα γαλάζια φτερά του έρωτα» προσφορά των εκδόσεων Ψυχογιός. Όσοι δεν είναι θα πρέπει να κάνουν like **εδώ** και στην συνέχεια να στείλουν mail στην διεύθυνση pinakio.blog@gmail.com Ο νικητής θα ανακοινωθεί στην σελίδα στο facebook και με ανάρτηση στο Πινάκιο την Δευτέρα 21 Ιουλίου.

Δείτε το βίντεο

http://www.youtube.com/watch?v=y0VRWVB4eJs